

Om faren ved at købe en billig pick'up (en relativt virkelig historie).

Vi kom hjem fra en dejlig fest, begge i højt humør og ingen af os ligefrem ædru.

Jeg var træt, så jeg ville bare i seng, men min mand ville så gerne lige høre noget gammelt rock. Jeg vidste bedre end at minde ham om, at han skulle på arbejde tidligt næste morgen. Han fik et godnatkys (i håb om at han så ville undlade at vække mig for at give mig det, når han engang fik slæbt sig i seng).

Jeg sov rigtig godt, og blev heldigvis ikke forstyrret af hans musik.

Næste morgen fandt jeg så ud af, at jeg ikke var blevet forstyrret, fordi han ikke havde nået at spille mere end knap en halv LP.

Fjollehovedet havde ødelagt pick'up'en. Pladen bar også tydelige spor af, at have haft en pick'up kørende den forkerte vej ind over rillerne.

Det med pladen gjorde mig jo ikke så meget. Det var jo ikke min LP.

Hvad der derimod gjorde noget, var at konstatere at pickup-ens nålearm var bøjet i en tydelig vinkel. Pick'up'er koster penge. Mange penge. Jeg bandede lidt for mig selv (damer bandede selvfølgelig ikke højt) over at han absolut skulle spille LP'er, når han var for fuld til at holde balancen.

Den pickup, der sad på, var kommet med pladespilleren, så jeg huskede faktisk ikke, hvad det var for en, men uden pickup kunne vi jo ikke klare os. Derfor begyndte jeg at lede efter en pick'up at montere i stedet. Der var ikke så mange penge i kassen, så jeg ledte først og fremmest efter en, der ikke var så dyr.

Men, når man nu har investeret i et fornemt stereoanlæg med NAD 3020, Micro Seiko pladespiller og Philips højttalere, så skal man da også have en ordentlig pick'up, ikke?

Et nøje studium af HiFi-årbogen (henne på biblioteket) tydede på, at en pick'up fra Grado til 495 måske kunne passe i mit fine anlæg.

Den kunne åbenbart kun fås i en forretning, der hed Audio Consult. Den lå på H.C. Ørstedesvej men det var ikke nogen større omvej at gå på vej hjem fra arbejde.

Efter nogle dages betænkningstid vovede jeg mig ind i Audio Consult. Der havde jeg aldrig havde været før, så jeg var lidt nervøs for, hvad det var for en forretning.

Der var en masse mennesker i butikken, så jeg fandt en stol og satte mig til at vente. Og vente. Det tog en del tid. De spillede noget musik der lød ret godt, så jeg tænkte, at jeg nok var kommet det rigtige sted hen.

Da det endelig blev min tur, fik jeg pick'up'en mod at hoste op med de mange penge, den kostede. Jeg fik også lidt at vide om hvordan, den skulle monteres. Det mente jeg da sagtens, at jeg kunne finde ud af og tog hjem og monterede den (det tog meget længere end jeg havde regnet med må jeg tilstå, før den sad, som jeg troede, den skulle).

Det lød bare ikke ret godt, så næste dag var jeg nede i butikken igen, for at spørge, hvad forklaringen kunne være, og hvad jeg skulle gøre. Tom, der var der på det tidspunkt, sagde så, at jeg skulle tage pladespilleren med, så ville de tjekke, om pick'up'en var monteret korrekt.

Min pladespiller var heldigvis ikke tungere, end at jeg sagtens kunne medbringe den næste dag efter arbejdstid.

Da Tom så pladespilleren, mente han, at den kedelige lyd skyldtes pladespilleren. Det troede jeg ikke på, så for at bevise det, flyttede han min pickup over på et Systemdek og spillede. Jeg var forbløffet. At der var forskel på lyden fra pickup-er, det havde jeg ligesom accepteret, men at pladespilleren kunne gøre så meget forskel, det havde jeg ikke drømt om.

Min økonomi var jo som allerede nævnt ikke til større indkøb, men jeg var da simpelthen nødt til at skifte pladespilleren ud. Så meget stod klart, og heldigvis (eller hedder det desværre?) kunne butikken tilbyde en afbetalingsordning.

Således blev jeg den lykkelige ejer af et Systemdek.

Det var pragtfuldt at opleve forskellen.

Jeg vidste det ikke da, men jeg var netop blevet offer for High Fidelitis.

Da pladespilleren endelig var betalt, syntes jeg egentlig, at jeg ville have en bedre pickup og gik i Audio Consult og spurgte om råd. Det var jo dumt af mig, kan jeg godt se i dag. Resultatet blev selvfølgelig dyrt, men en Goldring Electro II på min Systemdek var en klar forbedring.

Så begyndte mindet om lyden fra den musik, jeg havde hørt i butikken at plage mig. Derfor gik jeg ind i forretningen for at købe pladen.

Det skulle jeg aldrig have gjort. Den lød jo slet ikke sådan hjemme hos mig. Det irriterede mig.

Til sidst blev det så irriterende, at jeg igen var nede i butikken, for at finde ud af hvordan jeg kunne få den samme lyd derhjemme.

Der hørte jeg et par Snell type E. Dem kunne jeg huske at have set i butikken, da jeg var der første gang, og mente nok at det var det, der skulle til. Så måtte jeg igen i gang med afbetaling, men det var skønt at opleve, at jeg kunne høre ting, som jeg ikke før havde kunnet høre på plader og i operaer, og jeg var lige ved at være tilfreds, men også kun lige ved. De havde da lydt bedre henne i forretningen, havde de ikke?

En skønne dag (adskillige lønningsdage senere) stod jeg så i Audio Consult igen. Ham, jeg talte med den dag, mente at det måske kunne være min NAD 3020, der ikke rigtig levede op til højttalere og pladespiller. Det var da ellers en velrenommeret forstærker, mente jeg, men jeg kunne da godt lige høre en anden.

Den unge mand, jeg blev betjent af mente, at det måtte have været en Sugden forstærker, der var blevet spillet på ved den lejlighed, hvor jeg først havde hørt pladen. Sådan en ville jeg så godt høre.

Han stillede et passende anlæg op med en Sugden forstærker og spillede. Indrømmet, det lød da ikke tosset, men jeg syntes ikke, det lige var det, jeg kunne huske. Min mand spillede meget rock, men jeg holder mest af klassisk musik og især opera, så jeg havde brug, for at begge dele lød godt

på anlægget. Det forklarede jeg ham. Jamen den kunne skam også klare opera, forsikrede han, og fandt en plade frem, der skulle bevise det.

Det han beviste var, at det kunne den forstærker altså ikke. Det måtte han også selv indrømme. Sopranen "sang", så det lød som det nogle mennesker (der ikke kan lide opera) beskriver opera som.

Så kom han i tanke om, at det kunne have været en Audio Innovations S-300 forstærker, jeg havde hørt dengang. Han satte den ind i anlægget i stedet for den fra Sugden, og det viste sig at være det, jeg huskede eller mente at kunne huske. Nu kunne man også høre, at den sopran virkelig kunne synge.

Jeg var stadig i gang med at betale højttalerne, så jeg måtte tøjle min utålmodighed og leve med min nu stærkt utilfredsstillende NAD 3020 endnu mange måneder, før jeg endelig fik min Audio Innovations S 300.

Så var jeg tilfreds, troede jeg, men desværre kom jeg til at gå ind i Audio Consult igen en dag jeg kom forbi efter arbejdstid. Der stod Tom med nogle acrylpladetallerkener. Sådan en ville forbedre lyden fra min pladespiller, forsikrede han, men den kostede 500 kr, så jeg takkede nej. Den skruppelløse slyngel tilbød mig så at låne en med hjem (helt gratis, ha ha), så jeg kunne prøve, og jeg fæ tog imod tilbuddet. Det viste sig, at han havde helt ret, og så var jeg nødt til at punge ud med 500 kr mere (efter førstkommende lønningsdag altså).

Sikke jeg nød mit anlæg, men en hurtig sammenregning fik mig til at indse, at den billige pickup efterhånden havde kostet mig en ganske anselig bunke penge.

En hurtig sammenregning viste at jeg havde brugt omkring 25.000 kr.

Nå nej, jeg glemte pladetallerkenen til 500 og jeg tør slet ikke tænke på hvor meget jeg betalte i renter på de afbetalingskontrakter.

Moralen i historien er, at man skal lade være med at købe billigt. Eller som minimum at holde sig fra Audio Consult.